

Tình Già

Điệp Mỹ Linh

Từ cửa sổ trên lầu, nhìn chuyến xe lửa chạy chậm chậm trong màn mưa xám đục, không thể nào bà Loan không nhớ lại hình ảnh của Khiết – người yêu đầu đời của bà khi bà còn là một nữ sinh trung học – đang chồm người, một tay vịn vào thành cửa sổ của toa xe, một tay vẫy vẫy về phía Loan trong khi con tàu đang từ từ lặn bánh, rời ga xe lửa Dalat. Vừa nhìn theo Khiết, Loan vừa đưa ngón tay quẹt nước mắt, cố nén vào lòng nhiều nỗi nhớ thương.

Một mình trở lại con đường vắng, Loan cảm nhận được nỗi buồn và sự lạc lõng của nàng trong thành phố đầy vết chân kỷ niệm của “hai đứa”. Loan nhớ, những chiều cuối tuần nàng thường lên Bó Mẹ, hẹn hò với Khiết. Những lúc đi chậm chậm bên nhau dưới hàng thông rợp bóng, Khiết – trong quân phục sinh viên sĩ quan trường Võ Bị Quốc Gia Dalat – thường nói về niềm say mê tha thiết của chàng đối với những cánh dù lộng gió trong không gian tràn ngập lửa đạn.

THE VIETNAMESE NATIONAL MILITARY ACADEMY (South Vietnam, Dalat, 1968)

Here is the best original photo ever in color available today of Dalat Military Academy aka Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam

Qua bao nhiêu thăng trầm của cuộc sống, tình cảm của Loan dành cho Khiết khi vui, khi buồn; nhưng hình ảnh của Khiết – khi chàng bất ngờ trở lại Dalat thăm nàng sau cuộc hành quân đầu đời tại biên giới Lào Việt – trên thềm nhà của Bó Mẹ vào buổi chiều mưa thì không bao giờ nhạt phai.

Chiều mưa năm đó, sau khi đi học về, nhìn từng giọt mưa đầu mùa rơi nhẹ nhẹ bên mái hiên, Loan cảm thấy ray rức buồn và băng khuâng nghĩ đến Khiết! Để xoa dịu niềm nhớ, Loan đàn những tình khúc chợt đến trong hồn chứ không nhìn bản nhạc. Khi đàn đến phân đoạn thứ hai của tình khúc Thương Nhau Ngày Mưa của Nguyễn

Trung Cang thì hình ảnh buổi chiều tiễn Khiết tại ga xe lửa Dalat lại hiện về. Loan buồn buồn “ngân nga” nho nhỏ:

*“... Như mưa ngày nào thấm ướt vai anh,
Như mưa ngày nào khuấy lấp sao đêm.
Thương em ngày nào khóc ướt môi mềm...”*

Loan vừa “ngân nga” đến đây, cậu em đến cạnh, nói nhỏ:

- Chị Hai! Có “ông Nhảy Dù” nào đứng nơi hiên nhà kìa!

Nhìn ra cửa trước, Loan ngạc nhiên thấy một “ông Nhảy Dù” trong quân phục hoa rìng, “bê-rê” đỏ, đội hơi nghiêng, giày trận, đang khoanh tay, đứng dưới mưa, mỉm cười, nhìn nàng không rời. Khi nhận ra Loan đã thấy chàng, Khiết cười thật tươi, lấy “bê-rê” xuống, rũ nước mưa rồi bước vào phòng khách. Loan ngưng đàn. Sau vài câu thăm hỏi, Khiết bảo:

- Để anh vào trong chào hai Bác. Anh trở ra ngay.

Khi Khiết trở lên phòng khách, thấy tóc và quân phục của Khiết còn điểm nhiều vết nước mưa, Loan đưa tay muốn gạt những hạt mưa còn vương trên tóc chàng – như dạo nào nàng đã gạt những hạt mưa long lanh trên mái tóc chàng khi tiễn chàng đi Saigon trình diện Sư Đoàn Nhảy Dù – nhưng vội ngưng; vì ngại Bố Mẹ thấy được. Như nhận hiểu hành động của Loan, Khiết nhìn Loan, cười thật tươi.

Trong đời, Loan quên rất nhiều điều; nhưng chưa bao giờ Loan có thể quên được hình ảnh hiên ngang và nụ cười rạng rỡ của Khiết vào buổi chiều mưa năm xưa, khi chàng đứng trên thềm nhà nhìn nàng đàn ...

Đang xót xa, nuôi tiếc một đời trai ngang dọc của Khiết và đời sống nhàn nhã của một thiếu nữ được Bố Mẹ cưng chiều, bà Loan thấy chiếc SUV quen thuộc dừng trước nhà. Lòng rộn ràng vui, bà Loan bước đến cầu thang. Chợt nhớ quên đeo “mask”, bà Loan vội quay lại phòng “computer”, lấy “mask” đeo vào, đi xuống lầu.

Thấy Dũng và Diễm – con trai và con gái của Bà và ông Khiết – cùng hai đứa cháu nội đều đeo masks, bà Loan đùa bằng tiếng Việt:

- Đâu, hai “cục vàng” của bà Nội đâu?

Thật bất ngờ, Mylene – cháu nội đầu tiên của bà Loan và ông Khiết – vừa choàng tay qua vai cô em gái vừa đáp:

- Right here, “ba Noi”!

Bà Loan ngạc nhiên nhìn Mylene, hỏi bằng tiếng Anh:

- Làm thế nào cháu hiểu được bà Nội nói gì mà cháu trả lời?

Mylene phải đáp bằng tiếng Anh:

- Trước khi dịch Covid-19 xảy ra, Ba Má cháu cho chị em cháu đi học tiếng Việt mỗi sáng chủ nhật. “Ba Nội” quên rồi sao?

- Sorry, bà Nội không nhớ được! Nhưng làm thế nào cháu hiểu được “hai cục vàng” của bà Nội là chị em của cháu?

- Cháu biết mà. Đối với người Việt, cái gì mình thích, mình thương, mình quý cũng được ví như vàng như ngọc. Và cháu hiểu rằng “ba Nội” thương tụi cháu nhiều lắm!

Mọi người cười rộ lên.

Đang cười, bất ngờ thấy ông Khiết – với thân người thẳng băng như người máy – mở cửa phòng ngủ, lững lững bước ra, nụ cười tắt vội trên môi mọi người. Dù biết ông Khiết sẽ không hiểu được lời chào hỏi, các con, cháu vẫn thưa:

- Dạ, chào Ba.

- Dạ, thưa Ba.

- Hi, “on Noi”!

- Hello, “on Noi”!

Ông Khiết vẫn làm lý bước đến xa-lông, không nói một lời và trên khuôn mặt nhăn nheo của ông cũng không gợn tí cảm xúc nào cả! Ông ngò vào xa-lông, nhìn mọi người với ánh mắt vô hồn. Dững hỏi bà Loan:

- Măng! Ba Măng có gì lạ không?

- Thôi, con! Tuổi này rồi, chỉ xin “một ngày như mọi ngày” thôi!

Dững đến ngồi cạnh ông Khiết:

- Ba khỏe không? Con đem hai đĩa nhỏ về thăm Ba đó.

Ông Khiết gật đầu, tỏ dấu nhận hiểu. Thấy hai đĩa cháu nội kín đáo nhăn mũi vì mùi hôi nồng nặc từ phòng ngủ xông ra, bà Loan nói nhỏ với Diễm:

- Cảm ơn các con đã đem hai cháu về thăm và đi chợ mua thức ăn cho Ba Măng. Con đem giùm mọi thứ xuống bếp cho Măng rồi các con về nghỉ. Tuần sau con đi chợ cho Măng, đừng mua xà-lách-xon nữa. Măng không thể đứng lâu để lật từng cọng như hồi trước.

- Con nói Măng hoài mà Măng không chịu nghe. “Watercress” Măng không cần lật từng cọng; Măng chỉ cần cắt ngang phía dưới góc rồi rửa sạch là được.

- Nếu làm theo cách của con, nhờ con sâu hay con giun nằm trong lòng cọng rau làm sao Măng có thể thấy được?

- Măng ở sạch quá mà Măng cứ muốn con cháu học về y khoa. Hồi trước tụi con học đại học thì bệnh HIV – human immunodeficiency virus – hoành hành; bây giờ hai đứa nhỏ học đại học thì Covid-19 giết cả trên trăm ngàn người tại Mỹ. Nếu tụi con và hai cháu là MD thì Măng có yên lòng hay không?

- Thôi, con! Ngày đó còn ước mơ; bây giờ, nếu có ước mơ thì Măng chỉ cầu xin ơn Trên cho các con và các cháu được bình an thôi; còn “ông Già” – danh từ thân thương gia đình thường dành cho ông Khiết – và Măng chỉ biết trực diện và chống chọi với tuổi già chứ còn gì nữa mà ước mơ!

Ngưng một chốc, bà Loan tiếp:

- A, tuần tới con nhớ mua cho Măng xà phòng rửa chén, chai nhỏ thôi; mua chai lớn, tay Măng yếu, cầm không nổi, rót, đổ “tùm lum” Măng dọn không nổi!

- Măng vẫn rửa chén bằng tay à? Cứ như vậy rồi than đau tay, đau lưng.

- Bác sĩ Gronados bảo Măng “keep moving” mà! Thêm nữa, rửa chén bằng máy thì Măng cũng phải trán qua cho thức ăn trôi đi rồi mới cho vào máy. Máy chạy thì tốn nhiều điện, nhiều nước!

- Người ta mong có phương tiện để xử dụng; còn Măng thì cứ tiện tận từng xu, để làm gì?

- Để khỏi phiền các con. Các con lo cho “ông Già” và Măng nhiều rồi, Măng không muốn làm phiền các con thêm.

Im lặng. Diễm chuyển đề tài:

- Người lau dọn nhà tháng này đến chưa mà nhà hôi quá vậy, Măng?

- Măng nhận thấy, trước khi họ đến Măng cũng phải dọn dẹp sơ sơ; vì “ông Già” cứ vung vãi, vất mọi thứ ra đó. Mỗi lần dọn dẹp, lưng và hai đầu gối của Măng đau lắm, Măng chịu không được! Măng nói họ khi nào Măng cần thì Măng gọi chứ đừng đến mỗi tháng.

- Thì Măng đừng dọn dẹp gì cả; cứ để họ làm.

- Họ chỉ lau chùi thôi; còn “ông Già” ăn, uống cái gì mà Măng không để ý thì ông đem giấu trong tủ quần áo; có khi ông “bỏ đại” vô nhà cầu, hoặc trầy quẹt đầy thềm, Măng dọn không nổi!

- Con nghĩ đã tới lúc chị em con góp tiền, thuê người đến giúp Măng. Măng nghĩ sao?

- Măng rất lo sợ, ngại họ biết trong nhà chỉ có một ông già “không biết gì hết” và một bà già “trói gà không chặt” thì họ sẽ cho người khác biết rồi người đó đến đây cướp!

- Tụi con đã nghĩ đến điều đó và đã đề nghị Ba Măng nên vào Senior Living...

Diễm chưa dứt câu, bà Loan đã lắc đầu:

- Các con đã đưa Măng đi xem mấy chỗ rồi; chỗ nào cũng đẹp, đầy đủ tiện nghi, nhưng... kinh khủng quá!

- Cái gì kinh khủng?

- Sự vắng lặng! Vắng lặng đến... rợn người!

- Biết bao nhiêu người sống và chấp nhận sự vắng lặng đó chứ đâu phải một mình Măng.

- “Ông Già” và Măng ở đây, trên đường đi làm về, các con và các em thuận đường, đôi khi ghé thăm. Nếu Ba Măng dời đến mấy chỗ Senior Living thì trái đường, biết mỗi năm Ba Măng có thể gặp các con được một lần hay không! Thêm nữa, chỉ có Măng mới có thể vào Senior Living; còn “ông Già” thì phải vào Assisted Living; mà Măng thì không bao giờ có thể để “ông Già” vô viện dưỡng lão – nhất là trong thời gian Tầu dịch này!

Diễm gất:

- Măng không thể khẳng định như vậy được! Đến một lúc nào đó, vì sự sống còn, mình buộc phải hy sinh nhiều thứ lắm. Măng biết không?

Bà Loan thăm “phục” những người “thông minh!”, làm nghề tự do, khai gian thuế lợi tức, giấu tiền mặt. Khi về già những người này – không những được hưởng đầy đủ phúc lộc của chính phủ như housing, food stamps, Medicaid – còn được chính phủ cho người đến nhà mỗi tuần bao nhiêu giờ để giúp việc nhà, đưa đi bác sĩ, đi chợ, tắm cho người nào không thể tự tắm được, v.v... Trong khi đó, những người khai đúng thuế lợi tức, như ông Khiết và Bà, thì không được tỵ ân sủng nào của chính phủ mà còn phải mua bảo hiểm sức khỏe riêng; vì có nhiều khoảng chi phí y tế Medicare không chịu trả!

Thấy Mẹ có vẻ tư lự, Dũng đến bên, khuyên:

- Măng đừng quá lo lắng, okay! Nhà Măng đã có hệ thống báo động – được nối kết trực tiếp với phòng kiểm soát an ninh của khu vực này – tuần tới con sẽ kêu người gắn “video camera” nữa thì không tên nào dại vô nhà Măng ăn cướp đâu.

- Cảm ơn con.

- Măng nhớ cẩn thận, vịn vào thành cầu thang mỗi khi Măng đi lên hoặc đi xuống lầu, nha!

- Ờ, cảm ơn con. Đi xuống thì không sao; nhưng đi lên là cả một vấn đề!

- Hôm nào tụi con sẽ dời phòng “computer” xuống tầng dưới cho Măng.

Diễm hỏi:

- Từ ngày Gym đóng cửa vì Covid-19, Mãng còn đi bộ quanh khu vực này không?
- Khi “ông Già” ngủ Mãng mới dám đi; vì Mãng không thể để “ông Già” ở nhà một mình.
- Ủa, vậy thì làm thế nào trước khi Covid-19 xuất hiện, Mãng đi Gym mỗi ngày một tiếng đồng hồ?
- Lúc đó “ông Già” không tệ như bây giờ.

Dững hỏi:

- Tình trạng của “ông Già” xuống nhanh đến vậy à?

Im lặng. Bà Loan rom rớm nước mắt; một chốc sau mới đáp:

- Xương sống và não bộ của “ông Già” bị tổn thương rất nặng. Các Chú, Bác ở tù cùng trại cải tạo với “ông Già” cho Mãng biết là “ông Già” bị cộng sản Việt Nam (csVN) đánh kinh khủng lắm; vì ông là sĩ quan Nhảy Dù mà ông lại khai thật tất cả những lần đơn vị do ông chỉ huy giải tỏa căn cứ này, tái chiếm chiến địa kia, tiếp cứu tiền đồn nọ, v.v... cho nên csVN trả thù! Bác sĩ Gronados khuyên, thương tích thời chiến tranh cộng với tuổi tác của “ông Già” thì – ngoại trừ trường hợp khẩn cấp – bệnh gì “ông Già” có thể “live with it” thì nên “live with it”; đừng giải phẫu.

Diễm an ủi:

- Thôi, ít ra “ông Già” cũng còn đi được; không nằm một chỗ!

Dững thở dài:

- Chuyện của “ông Già”, mình không làm gì được nữa rồi! Còn Mãng, khoang đi Gym nhưng cố gắng đi bộ, nha!
- Không đi Gym mà nếu không đi bộ nữa thì cơ thể của Mãng như không còn sức sống. Lưng cứ muốn “cụp” xuống!

Diễm bảo:

- Mãng còn đi được là may lắm rồi! Biết bao nhiêu người cỡ tuổi Mãng hoặc trẻ hơn mà phải chống gậy để đi kìa!

Bà Loan cúi mặt, nước mắt chảy ngược vào tim! Nếu sống mà cứ buộc phải thấy, phải so sánh với những điều tiêu cực thì cuộc sống này còn có ý nghĩa gì nữa hay không?

Trước khi cáo từ ông Khiết và bà Loan, Dững và Diễm hâm nóng hai tô mì rồi mời ông bà xuống bếp, ngồi vào bàn. Sau khi để hai ly nước lọc lên bàn, cạnh gói xôi đậu xanh và quả ăn vặt, Dững, Diễm và hai cháu từ giã ông Khiết và bà Loan.

Vì ông Khiết không thể nhớ hoặc nhận biết lúc nào nên nhai, lúc nào nên nuốt, lúc nào nên ngưng, bà Loan phải lấy kéo cắt mì sợi và hoành thánh thành từng phần nhỏ để ông Khiết không bị nghẹn. Ông Khiết chỉ gói xôi đậu xanh trong bao ny-lông nhỏ, tỏ ý muốn ăn. Bà Loan đẩy bao ny-lông nhỏ về phía chồng.

Ông Khiết lấy gói xôi, vắt bao ny-lông trên sàng gạch hoa rồi mở gói xôi, lấy tay bóc, ăn. Bà Loan vội lấy gói xôi từ tay ông Khiết, đem đến bên bếp, lấy dao và nĩa xắt gói xôi ra từng phần nhỏ rồi đưa lại cho ông Khiết, kèm theo cái nĩa. Ông Khiết vắt cái nĩa xuống sàng nhà!

Đang ăn, bà Loan nhận ra mùi nồng nồng của nước tiểu. Nhìn sang ghế của ông Khiết, bà Loan ngán ngẩm, buồn đũa. Thì ra từ nãy giờ ham vui vì con cháu về thăm, bà Loan quên theo dõi đồng hồ để đưa ông Khiết vào nhà tắm đi tiểu! Bà Loan giận, xẵng giọng:

- Đi vô thay đồ!

Ông Khiết ngỡ ngác nhìn quanh, không biết “đi vô” là đi vô đâu! Bà Loan im lặng, đứng lên, nắm tay ông Khiết, dẫn ông vô phòng ngủ trong khi ông Khiết vừa đi vừa quay lui nhìn gói xôi.

Lấy tấm ny-lông phủ lên tấm khăn trải giường, xong, bà Loan kéo tay ông Khiết đến, “ấn” nhẹ thân người của ông lên tấm ny-lông. Lúc này bà Loan mới nhớ là bà đã quên lấy tá cho ông. Bà Loan xoay sang, mở ngăn tủ, lấy tấm tá rồi xoay lại bên giường. Vừa thấy tấm tá, ông Khiết có vẻ hoảng hốt, khoát tay:

- Không! Đừng! Đừng! “Hông” chịu đâu!

Đây không phải là lần đầu tiên ông Khiết phản đối khi phải mang tá. Nhưng đây là lần đầu tiên bà Loan nghe chồng nói một câu thể hiện được tất cả nỗi sợ hãi của ông. Bà Loan vào nhà tắm, lấy chiếc khăn nhỏ, thấm nước lạnh, trở ra giường. Không hiểu tại sao thấy chiếc khăn ướt, ông Khiết lại yên lặng, không chống cự nữa. Nhờ ông

Khiết không chống cự, bà Loan nhẹ nhàng đỡ ông ra, cởi chiếc quần khai nông vắt về hướng nhà tắm rồi lấy chiếc khăn ướt lau phần hạ bộ cho ông.

Trong khi bà Loan cảm thấy lưng và tay chân của bà như muốn rã ra từng mảnh thì gương mặt của ông Khiết trông rất dễ chịu. Ông Khiết nhìn bà Loan với ánh mắt biết ơn khi bà Loan lấy phấn bột – loại dùng cho trẻ con – rảy vào phần hạ bộ của ông. Nhưng khi bà Loan với tay lấy tấm tả thì ông Khiết lại vùng vằng:

- Đứng! Đứng mà! “Hông” chịu đâu!

Bà Loan biết, trời nóng như thế này mà “đóng” tấm tả dày cộm vào bộ phận “nhạy cảm” nhất của con người thì làm sao chịu cho nổi; đó là chưa kể, nhờ ông Khiết đi tiêu, đi tiểu trong tả mà bà Loan không biết để thay thì... bà Loan rùng mình, không dám nghĩ tiếp! Dù hiểu cho sự khó khăn, tội nghiệp của chồng, bà Loan cũng phải dùng toàn sức lực của Bà để mang cho được tấm tả vào cho ông Khiết.

Có lẽ chẳng còn sức để chống chọi với bà Loan nữa, ông Khiết nằm im, làm bầm “Đứng mà! Đứng mà!” Bà Loan biết thế nào ông Khiết cũng – như mọi lần – tìm mọi cách cởi tấm tả, vắt đầu đó; bà sẽ phải lần theo mùi hôi của tấm tả mà tìm cho ra, đem bỏ rác!

Vì muộn phiền, bà Loan bị bệnh mất ngủ; mỗi đêm phải uống thuốc ngủ. Nếu bà Loan dùng đúng liều lượng, ngủ được ngon giấc thì sáng hôm sau bà phải tắm cho ông Khiết, thay và giặt toàn bộ khăn trải giường và mở tất cả cửa sổ để mùi hôi thối thoát ra ngoài; vì suốt đêm không ai thay tả hoặc đưa ông Khiết vào nhà cầu! Nhưng nếu uống thuốc ngủ ít hơn liều lượng thì bà Loan cứ nằm trăn trở suốt đêm bên cạnh một người bà từng yêu thương – người hùng của Hà – nhưng nay đã trở thành “gánh nặng” mà Bà không nỡ lìa xa!

Khi nào tâm hồn “lạc” về dĩ vãng, bà Loan cũng tiếc thương, khóc thầm, cầu nguyện rồi quay sang, vòng tay qua vùng ngực thoi thóp của người chồng đang miên mang trong giấc cô miên vì đòn thù của csVN – quân cướp nước mà lại núp dưới chiêu bài “giải phóng”!

Sự tủi thân vừa lắng dịu, bà Loan thở dài, đỡ ông Khiết dậy:

- Đi ra ăn cho hết gói xôi.

Ông Khiết im lặng vịn tay bà Loan, ngồi dậy, đi theo vợ. Đến bàn ăn nơi bếp, sau khi để ông Khiết ngồi vào chiếc ghế sạch, bà Loan xoay sang phòng giặt đồ, với dụng ý lấy khăn lau nước tiểu mà lúc này ông Khiết đã thải ra. Vừa xoay người, chân của bà Loan vướng vào bao ny-lông – mà lúc này ông Khiết vô tình vắt trên sàn nhà – bà Loan trượt chân, té, đầu va vào nền gạch hoa...

Thiếu phụ da đen đẩy chiếc xe lăn – ông Khiết ngồi bên trong – theo gia đình, qua khỏi cửa chính phòng khánh tiết của Sugar Land Assisted Living rồi dừng lại. Bà Loan nhanh tay mở ví, lấy mấy tờ một đồng, nhét vội vào tay người đẩy xe lăn, nói nhỏ:

- Làm ơn chăm sóc giùm chồng tôi. Tôi sẽ vào đây mỗi ngày phụ với cô.

Người đẩy xe lăn lắc đầu, trả lại tiền:

- Tôi sẽ chăm sóc ông Nguyễn. Bà đừng lo. Nhưng ở đây cảm nhân viên nhận bất cứ món quà nào; nếu nhận quà, nhân viên đó sẽ bị đuổi việc.

Bà Loan thở dài, bước theo gia đình. Ông Khiết nhìn bà Loan và con cháu bước lên hai chiếc SUV với nét mặt rất điềm nhiên! Nhưng, khi hai chiếc SUV nổ máy, từ từ rời bãi đậu xe, bà Loan nhìn vào kính chiếu hậu bên phải, thấy ông Khiết gục xuống, hai tay ôm mặt! Bà Loan háp háp nói với Dũng:

- Dừng! Con chờ Măng chút!

Mọi người trên xe không hiểu chuyện gì xảy ra. Bà Loan vội mở cửa xe, bước xuống, đi nhanh đến bên ông Khiết. Ông Khiết đưa bàn tay run rẩy ra phía trước như muốn tìm kiếm một vật thể thân thương nào đó. Bà Loan nắm tay chồng, nghiêng một bên má lên mái tóc thưa và trắng ngán của chồng rồi khóc! Điềm đến cạnh:

- Măng! “Be strong”! Măng nên nghĩ đến cuộc đời của Măng nữa chứ! Hôm Măng bị té, vào ER – Emergency Room – chính Măng đã nghe bác sĩ khuyên rằng Măng không nên chăm sóc cho ai khác, ngoài việc chăm sóc cho chính Măng. Măng nhớ không?

- Biết rồi! Nhưng tội “ông Già” quá, con ơi!

- Ai cũng biết là tội “ông Già”! Nhưng cái “tội” này là hậu quả của những cuộc tra tấn dã man do csVN hành xử tàn độc đối với tù nhân trong các trại cải tạo chứ không phải do ai khác tạo nên.

Người nào muốn “hòa hợp hòa giải”, không nghĩ đến chính trị, quên đi quá khứ và tội ác của csVN thì đó là quyền của người đó; đừng kêu gọi hoặc cổ xúy người khác!

Chỉ khi nào trong gia đình người đó có người từng là nạn nhân trực tiếp của csVN thì người đó mới biết thế nào là uất hận!

Biết Diễm cũng đang bị xúc động mạnh trong tình cảnh này, bà Loan năn nỉ:

- Thôi, con! Ai nói gì, làm gì, kệ người ta...

Bà Loan chưa dứt câu, tiếng người đẩy xe lăn vang lên:

- Rất tiếc, đến giờ cơm chiều, tôi phải đưa ông Nguyễn vào phòng ăn. Bye!

Bà Loan, các con cùng dẫu và rẻ đứng lặng, nhìn theo chiếc xe lăn trong khi ông Khiết cố quay lui, nhìn hình dáng những người thân yêu đang xa dần, xa dần...

Trở lại chiếc SUV, vừa mở cửa, bà Loan nghe dòng nhạc êm ái, thiết tha từ iPhone của Mylene. Xe rời chỗ đậu được một đoạn ngắn, bà Loan mới nhận ra đây là tình khúc mà – buổi chiều trước ngày đi trình diễn “bên thắng cuộc” – ông Khiết đã ôm Guitar, vừa “tùng tung” vừa hát nho nhỏ khi “hai đứa” ngồi bên nhau nơi sân sau:

*“Memories light the corners of my mind
Misty water-colored memories of the way we were
Scattered pictures of the smiles we left behind
Smiles we gave to one another for the way we were...”*

Chiều nay, theo giọng Soprano mượt mà của Barbra Streisand và lời ca ước lệ trong tình khúc The Way We Were của Barbra Streisand, bà Loan bùi ngùi tưởng như thấy lại được hình dáng đáng yêu của ông Khiết vào buổi chiều xưa – khi “ông Nhảy Dù”

*đứng dưới mưa, khoanh tay, mỉm cười, nhìn Loan đàn – đang chờn vờn trong bóng
hoàng hôn chập chùng!...*

DIỆP MỸ LINH